

Valg af dommer til Den mellemfolkelige Domstol.

(Dagsordenens punkt 97).

Den 16. november 1965 afholdtes der i Sikkerhedsrådet og i plenarforsamlingen hemmelige valg af et medlem til Den mellemfolkelige Domstol til at beklæde den efter den ægyptiske dommer Abdel Hamid Badawi's død ledigblevne plads. I valget i forsamlingen deltog FNs 117 medlemsstater samt Lichtenstein, San Marino og Schweiz, der har tiltrådt domstolens statut.

Ved afstemningen i plenarforsamlingen valgtes med 101 stemmer Fouad Ammoun (Libanon), der samtidig valgtes enstemmigt af Sikkerhedsrådet.

Genoprettelse af Folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder i FN.

(Dagsordenens punkt 102).

Ovennævnte spørgsmål blev sat på dagsordenen på begæring af Albanien, Algeriet, Burundi, Cambodia, Congo (Brazzaville), Cuba, Ghana, Guinea, Mali, Rumænien og Syrien (Sovjetunionen har ikke siden 1962 været blandt forslagsstillerne). Som motive-ring for forslaget anførte de nævnte stater bl. a., at det er umuligt på den ene side at udelukke verdens folkerigeste stat fra tidens store afgørelser og på den anden side at kræve, at den skal respektere beslutninger og aftaler, som den ikke har været med til at træffe.

Debatten om Kinas repræsentation fandt sted fra 8.—17. november. 51 talere deltog, og der blev tillige afgivet stemmeforklaring af 15 repræsentanter, der ikke havde deltaget i debatten.

Under debatten fremførtes især følgende argumenter for at lade Folkerepublikken indtage Kinas plads i FN:

Universalitetsprincippet kræver, at det kinesiske folk, der udgør knap $\frac{1}{4}$ af jordens befolkning, repræsenteres af den regering, der udøver effektiv kontrol over det kinesiske fastland. Ingen af verdens politiske problemer kan løses uden Pekings medvirken, og det er særligt nødvendigt, at atommagten Kina deltager i forhandlingerne om

nedrustning; i denne forbindelse må det forekomme ulogisk at indbyde Peking-regeringen til at deltage i den kommende verdensnedrustningskonference, samtidig med at den udelukkes fra repræsentationen i verdensorganisationen. De, der anklager Kina for at føre en aggressiv politik, overser, dels at man ikke anklager en fraværende, der ikke har lejlighed til at forsvare sig, dels at ethvert medlemsland i FN efterhånden påvirkes af den samarbejdsvilje, som organisationen repræsenterer. Hertil kommer, at der ikke er tale om at optage et nyt medlem under betingelserne i pagtens art. 4, men alene at fastslå, hvilken regering der rettelig taler for Kina, hvilket alene er et spørgsmål om godkendelse af fuldmagter, der kan afgøres med simpelt flertal.

Argumenterne *imod* at nægte Peking-regimet Kinas sæde i FN var hovedsagelig, at Kina allerede var repræsenteret ved regeringen i Taipei, og at Peking-regeringen ikke blot opretholdt sin magt over det kinesiske folk ved vold, men tillige havde udtalt ikke at ville give afkald på voldelige midler for at opnå sine udenrigspolitiske mål, hvilket var i strid med pagtens art. 2, uanset om art. 4 var involveret. Det var et minimalt krav at forlange, at Peking-regeringen selv, og ikke en række selvbestaltede lande, udtalte ønske om at repræsentere Kina i FN, men Peking havde ikke vist sagen tilstrækkelig interesse. Det måtte endvidere befrygtes, at Kommunist-Kina i FN ville søge at ødelægge organisationen i dens nuværende skikkelse på samme måde, som Peking netop havde umuliggjort afholdelsen af „den anden Bandung-konference“ i Algier i efteråret 1965. Hvorom alting var, måtte Kina-spørgsmålet ses som et problem om den politiske og militære magtbalance i Asien og derfor som et vigtigt spørgsmål, der i henhold til pagtens art. 18 måtte afgøres med $\frac{2}{3}$'s flertal. At betegne sagen som et blot procedure- eller fuldmagtsspørgsmål udelukkede ikke, at en afgørelse krævede kvalificeret flertal, for i henhold til art. 18 bliver der i Generalforsamlingen sondret mellem vigtige og mindre vigtige spørgsmål, medens det derimod er i Sikkerhedsrådet, at der skelnes mellem procedure- og ikke-proceduresspørgsmål, jfr. art. 27.